

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИСОКИ САВЕТ ТУЖИЛАШТВА
ул. Ресавска бр. 42
11000 Београд

А бр. 101/26
24.03.2026. године
Београд

УСТАВНИ СУД
Председнику Уставног суда
др Владану Петрову

Ваш број: VIIIУ - 27/2026

1.

Дана 23. марта 2026. године доставили сте Високом савету тужилаштва одлуку под наведеним бројем којом је Уставни суд усвојио жалбу Николе Ускоковића поднету због усвајања приговора Миодрага Сурле и Душице Јелић, изјављених због повреде изборног права на бирачком месту Крагујевац 2, усвојио жалбу Бориса Павловића поднету због усвајања приговора Јелене Сучевић, изјављеног због повреде изборног права на бирачком месту Ниш 3, усвојио жалбу Предрага Миловановића поднету због усвајања приговора Јелене Сучевић, изјављеног због повреде изборног права на бирачком месту Ниш 3, поништио решења Високог савета тужилаштва А. бр. 88/26, сва од 27. фебруара 2026. године, објављена 3. марта 2026. године, одбио као неосноване приговоре Миодрага Сурле, Душице Јелић и Јелене Сучевић изјављене због повреде изборног права на бирачким местима Крагујевац 2 и Ниш 3, и "наложио" Високом савету тужилаштва да без одлагања објави коначне резултате гласања и донесе одлуку којом констатује избор чланова Савета.

Високи савет тужилаштва као самостални орган уставног ранга који на основу члана 162 Устава Републике Србије ("Сл. гласник РС", бр. 98/2006 и 115/2021) обезбеђује и јемчи самосталност јавног тужилаштва, Врховног јавног тужиоца, главних јавних тужилаца и јавних тужилаца, имајући у виду да наведена одлука Уставног суда представља преседан у одлучавању тог органа када су одлуке у вези изборних права носилаца јавнотужилачке функције у питању, с обзиром да иста, по мишљењу већине чланова Савета, излази ван оквира законом прописаних овлашћења Уставног суда, сматра да је неопходно да Уставни суд достави појашњења ради отклањања недоумица у погледу издатих "налога", супротности у разлозима доношења одлуке и утврђеном чињеничном стању, како би се

омогућило даље поступање Савета које би било засновано стриктно на уставним и законским нормама.

2.

Тачком 6. одлуке Уставни суд је "наложио" Високом савету тужилаштва да без одлагања објави коначне резултате гласања и донесе одлуку којом констатује избор чланова Савета. Чланом 42 став 4 Закона о Високом савету тужилаштва ("Сл. гласник РС", бр. 10/2023 и 9/2026), прописано је да Савет после протеча рока за подношење приговора, ако приговор није поднет или после протеча рока за подношење жалбе Уставном суду, ако жалба Уставном суду није поднета, односно после пријема одлуке Уставног суда којом **одбија или одбацује** жалбу Уставном суду, објављује коначне резултате гласања и доноси одлуку којом констатује избор члана Савета.

Чланом 41 став 4 наведеног закона прописано је да ако Уставни суд **усвоји** жалбу Уставном суду **и поништи изборну радњу односно изборе**, одговарајућа изборна радња, односно избори поновиће се најкасније за осам дана.

Ни једним од наведених као ни других чланова Закона о Високом савету тужилаштва, као ни Закона о Уставном суду ("Сл. гласник РС", бр. 109/2007/99/2011, 18/20123 – одлука УС, 103/2015, 40/2015 – др. закон, 10/2023 и 92/2023), **није прописана правна ситуација** у којој Уставни суд може да усвоји жалбу Уставном суду носиоца јавнотужилачке функције против одлуке Високог савета тужилаштва, која искључује право на подношење уставне жалбе, те да "наложи" проглашење коначних резултата гласања и доношење одлуке којом констатује избор чланова Савета.

Како не постоји правни основ у наведеним законима који прописује поступак за избор члана Високог савета тужилаштва из реда јавних тужилаца **у коме жалба Уставном суду која је усвојена производи наведено правно дејство**, то је Високи савет тужилаштва у **недоумици** на основу ког законског прописа може "налог" наведене одлуке Уставног суда да спроведе у дело?

3.

Надаље, у одељку 6. одлуке **Уставни суд је навео да налази да је** протеком законског рока од 48 часова од часа пријема приговора, **наступила правна фикција да се приговори сматрају усвојеним**, а која производи иста правна дејства као одлука о усвајању приговора. Уставни суд је у даљем тексту образложења одлуке утврдио да **таква правна последица има карактер појединачне одлуке у изборном поступку и да је подобна за уставносудску контролу**.

Уставни суд је даље утврдио да имајући у виду да су приговори поднети Високом савету тужилаштва 26. фебруара 2026. године, и то два приговора у 14:09 часова и један приговор у 14:43 часова, **а да Високи савет тужилаштва о приговорима није донео решења у законом прописаном року од 48 часова од часа пријема истих, то је протеком тог рока наступила законска фикција усвајања приговора**.

У истом одељку је наведен закључак да на основу изнетог, Уставни суд је имајући у виду да је због протеча законског рока од 48 часова од часа пријема приговора, наступила правна фикција да се наведени приговори сматрају усвојеним, **а која производи иста правна**

дејства као одлука о усвајању приговора, и да је Уставни суд оценио да су основани жалбени наводи да су приговори неосновани, сагласно члану 41. ст. 3. и 4. Закона о Високом савету тужилаштва усвојио жалбе подносилаца, одлучивши као у тач. 1. до 3. изреке.

Дакле, Уставни суд је утврдио да је законски рок од 48 часова за доношење одлуке у вези приговора истекао, да је наступила правна фикција да се приговори сматрају усвојеним, и да таква правна последица има карактер појединачне одлуке у изборном поступку која је подобна за уставносудску контролу, на основу које полазне премисе је наставио даље разматрање и расправљање о садржини уложених приговора и жалби, које су довеле до одлуке да се поднете жалбе усвоје.

Међутим, у одељку 8. одлуке Уставни суд је навео да у конкретном случају, имајући у виду да су приговори изјављени 26. фебруара 2026. године, и то два у 14:09 часова и један у 14:43 часова, да је неспорно да је у моменту доношења оспорених решења, односно 27. фебруара 2026. године, није протекао рок од 48 часова од часа пријема истих за одлучивање Високог савета тужилаштва, те да је имајући у виду наведено Суд оценио да Високи савет тужилаштва оспорена решења није донео у складу са Законом о Високом савету тужилаштва, због чега је донео одлуку да поништи решења Високог савета тужилаштва А бр. 88/26 од 27. фебруара 2026. године, која су објављена 3. марта 2026. године.

Из наведеног произилази да је Уставни суд за исте одлуке Високог савета тужилаштва утврдио да је рок од 48 часова протекао и да није протекао, те на основу таквог чињеничног стања донео две различите одлуке, и то једну да је због протеча рока наступила правна фикција и последица која има карактер појединачне одлуке у изборном поступку која је подобна за уставносудску контролу и коју је искористио као почетну премису на основу које је на крају усвојио поднете жалбе, и једну да рок није протекао чиме донете одлуке Савета нису у складу са законом због чега је донео одлуку о њиховом поништењу.

Из изложеног проистиче да су наведени ставови, закључци и следствене одлуке Уставног суда међусобно противречне и неразумљиве, али да су ипак представљале чињенични основ на темељу којег је Суд донео коначне одлуке које су међусобно искључиве. Ради отклањања недоумица око правне спроводивости наведене одлуке Уставног суда сматрамо да је потребно и да се ово чињенично-правно стање разјасни Савету ради даљег поступања.

Такође сматрамо да је потребно објаснити шта значи синтакса образложења да „правна последица наступања законске фикције усвајања приговора има карактер појединачне одлуке у изборном поступку“, с обзиром да је појединачни акт државног органа једна правна ствар и да по правилу има конститутивно дејство, а да законска правна последица одређене норме представља аутоматизам њеног дејства са деклараторним ефектом, а не нову или посебну одлуку?

Напред поменута аутоматска последица наступања дејства повезаних норми из члана 40 ст. 2 и 3 Закона о Високом савету тужилаштва је **искључиво** (законски императивно) **та да се поништавају изборне радње и избори**, који се потом понављају у року од осам дана. Ништа друго није могуће јер законодавац то није прописао, нити било какво правно засновано тумачење може бити толико екстензивно да прописује нову норму тамо где је

нема. Тако је Суд резонувао у претходној истоветној ситуацији када су у питању избори за чланове Савета из реда јавних тужилаца, па налазимо да ни сада није могао да поступи другачије, јер се владавина права заснива на постулату правне сигурности, односно једнаког поступања државних органа према свима, у идентичним чињеничним и правним питањима.

4.

Такође, **нејасно је из којих разлога Уставни суд није затражио разјашњење датума доношења одлуке, иако је јасно да одлука није могла бити донета датума наведеног у заглављу акта, те да је објављена 3. марта 2026. године од када и производи правно дејство, а не од 27. фебруара 2026?** Посебно стога што је суд за то имао довољно времена на располагању за такву врсту упита и техничке корекције, што је применио приликом поступања у предметима по жалбама Уставном суду против одлука Високог савета тужилаштва број VIIIУ 35/24, 36/24, 38/24, 39/24, 40/24, 41/24, 42/24, 44/24, 47/24, 48/24, 49/24, 50/24 и 51/24, и број VIIIУ 118/25, 122/25, 123/25, 124/25, 124/25, 126/25, 127/25, 129/25, 130/25, 131/24 и 137/25, управо уочивши овакве могуће техничке грешке, те тражио од Високог савета њихово објашњење и исправке, које су биле учињене и од стране суда прихваћене.

Ово посебно стога што је датум 27. фебруар грешком наведен због датума седнице на којој није донета одлука о приговорима, а не као датум истека рока од 48 часова, који је наступио наредног дана, 28. фебруара. Како није одржана ни једна друга седница до истека преклузивног рока и на њој одлучивано о приговорима, наведене одлуке су објављене и почеле да производе правно дејство од 3. марта 2026. године.

Указујемо да **овакав приступ роковима и датумима Уставни суд није применио приликом одлучивања о благовремености уложених жалби.** Напротив, Уставни суд је погрешно утврдио да се рок за изјављивање жалбе има рачунати почев од часа у коме је истекао рок за доношење одлуке Савета о приговорима, а не од часа објављивања решења, како је то изричито прописано чланом 41 став 2 Закона о Високом савету тужилаштва. Због тога су све предметне жалбе биле према Закону преурађене и тиме недопуштене, како смо и истицали у одговорима на жалбе, а што је Суд у својој одлуци пропустио да оцени или макар прокоментарише.

5.

Нејасно је на основу ког члана Закона о Уставном суду ("Сл. гласник РС", бр. 109/2007/99/2011, 18/20123 – одлука УС, 103/2015, 40/2015 – др. закон, 10/2023 и 92/2023), је Суд донео одлуку којом се омогућава да се оконча изборни поступак, односно којом се обезбеђује одговарајући "antideadlock механизам" и адекватно, делотворно, у складу са Уставом и законом, функционисање Високог савета тужилаштва? Такав „механизам“ и његову материјалну или процесну садржину, и поред пажљивог тражења у наведеном и другим законима, нисмо успели да нађемо.

Уставни суд је у образложењу оваквог става навео да сматра да би враћање предмета на поновно одлучивање створило ризик од даљег понављања истовентних процесних ситуација и продубљивања институционалне неизвесности, те је навео да у таквим околностима делотворна уставносудска заштита и очување правне сигурности може се обезбедити непосредним отклањањем повреде. Надаље је навео да Уставни суд указује да изборни правни лекови, према стандардима Венецијанске комисије, **морају бити уређени**

(**дакле прописани**), тако да обезбеде делотворну и благовремену заштиту изборних права, без прекомерног формализма и без стварања (прописивањем) процесних механизма који доводе до успоравања или парализе изборног процеса.

Уставни суд је оцену вршио у светлу целокупног процесног поступања и последица које су настале по Уставом гарантовано изборно право подносилаца „уставне жалбе“ (иако је уставна жалба овде самим законом искључена), али и по реализацију изборне воље носилаца јавнотужилачке функције који су гласали, **при томе се не осврћући на заштиту изборне воље јавних тужилаца и главних јавних тужилаца која је јасно исказана 23. децембра 2025. године**, а коју је управо Уставни суд поништио из процесних разлога који никако нису могли бити у истој равни са заштитом изборне воље бирача.

Полазећи од изнетог, Уставни суд је у тачки 5. изреке одлучио да се одбијају као неосновани приговори Миодрага Сурле, Душице Јелић и Јелене Сучевић изјављени због повреде изборног права на бирачким местима Крагујевац 2 и Ниш 3, док је у тачки 6. изреке наложио Високом савету тужилаштва да, без одлагања, објави коначне резултате гласања и донесе одлуку којом констатује избор чланова Савета.

Наведени део образложења одлуке Уставног суда **не садржи наводе одредби чланова примењеног закона** на основу ког би било могуће да се оваква одлука донесе и ”налози” упуте, те **не садржи ни бројеве ни називе мишљења или студија, извештаја или упутстава, као ни научних догађаја на којима је Венецијанска комисија успоставила стандарде** којима се Суд руководио приликом доношења наведених одлука, иако исти нису прописани ни једним правним важећим правним актом у Републици Србији, чиме остаје потпуно нејасно на основу којих законом прописаних разлога, овлашћења и међународних стандарда је Уставни суд такву одлуку донео, чиме се даља правна несигурност у разумевању и примени такве одлуке поново изразито указују.

6.

Посебно буну чињеница да је Уставни суд приликом одлучивања у предмету VIIIУ-265/2025 15. јануара 2006. године усвојио жалбе изјављене против решења Високог савета тужилаштва А бр. 1251/25, 1253/25, 1254/25, 1255/25, 1256/25 и 1257/26, све од 26. децембра 2025. године, **и сва наведена решења поништио без доношења даљих мериторних одлука о изборном праву**, при чему је у процесу доношења одлуке додатно ограничио своју анализу и оцену само на део процесних претпоставки не узимајући у обзир потпуно процесно и правно стање ствари.

Напротив, у одлуци која је предмет овог упита, а поводом истоветне правне ствари, Уставни суд је, како је то претходно наведено, без навођења уставног или законског основа осим општих коментара о међународним препорукама (не споразумима или другим обавезујућим правним актима) и без даљег улажења у детаље истих, **донео мериторне одлуке о изборном праву уз ”налог”** да се без одлагања објаве коначни резултати гласања и донесе одлука којом се констатује избор чланова Савета.

Указујемо и на одредбу члана 101 став 2 Закона о Уставном суду, према којој Суд једино може усвојити жалбу и **поништити побијану одлуку Савета или одбити жалбу**. Дакле, улога Уставног суда у поступцима по уставним жалбама и жалбама, једнако, искључиво је

касаторне природе и своди се на уклањање из правног поретка конкретног акта државног органа за који је оцењено да је незаконит или неуставан – без права Суда да самостално и мериторно разреши сам спорни материјалноправни однос.

Такође, ако је примењена законска норма о давању рока од 15 дана Савету за одговор на жалбе на основу члана 99 став 2 Закона о Уставном суду, којом је искључио примену прописаног рока од 72 часа из члана 41 став 3 Закона о Високом савету тужилаштва, **онда сматрамо да се морала једнако поштовати и одредба члана 100 Закона о Уставном суду о обавезности заказивања расправе** на којој би доносилац побијаног акта могао да своје ставове усмено изложи и покуша да увери Суд у њихову аргументованост и правну заснованост.

Уосталом, претходна решења Савета у истоветној правној ситуацији Уставни суд је поништио управо зато што су била донета у форми која је наводно искључила неопходну расправност, која је, мишљења смо, барем исто толико била нужна и у овој правној ситуацији када се Уставни суд упустио у меритум приговора и тиме, као апелациона инстанца, присвојио надлежност која је законом дата искључиво Високом савету тужилаштва.

Отклањање и у овом случају недоумица у погледу противречности и неразумљивости одлука и праксе Уставног суда када су у питању жалбе Уставном суду носилаца јавнотужилачких функција треба да помогне Високом савету тужилаштва у свом даљем раду у циљу Уставом и законом заснованог поступања.

7.

Имајући све претходно у виду, ради отклањања уставних и законских недоумица и препрека и омогућавања даљег поступања Високог савета тужилаштва по коначној, извршној и општеобавезујућој одлуци Уставног суда, **сматрамо да је потребно да Суд своју одлуку ВШУ - 27/2026 појасни и допуни у односу на упите постављене у овом допису, или да, ако Уставни суд сматра да то није потребно јер на основу одговарајућих чланова Устава и закона има овлашћење чак и да мериторно одлучује о утврђивању изборних резултата и мандатима чланова Високог савета тужилаштва, да наведену одлуку допуни и одлуком којом следећи премисе и конклузије тачака 1 до 8, утврди и објави коначне резултате избора и констатује да су подносиоци жалби, Никола Ускоковић, Борис Павловић и Предраг Миловановић изабрани за чланове Високог савета тужилаштва** из реда јавних тужилаца са петогодишњим мандатом који им почиње од 6. априла 2026. године.

С поштовањем,

Бранко Стаменковић
Председник Високог савета тужилаштва

